

3. SØNDAG I FASTEN (OCULI) (2. TEKSTRÆKKE).

Ullerød Kirke (Frederiksborg Valgmenighed), den 4.3.2018.

Salmer: 164 - 212 - 300 - 401 / 481 - 455 - 56.

"Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed." Vi har hørt ordene fra Johannes' Åbenbaring. Johannes lever som gammel på øen Patmos. Vældige syner åbenbares for ham.

Kristus åbenbarer sig for ham. Kristus siger til ham: "Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den, som lever." Så giver Kristus Johannes budskaber til de forskellige menigheder. Først til menigheden i Efesus i Lilleasien.

Der er meget godt at sige om den menighed. Men der er altså alligevel noget, der er gået galt. Menigheden har "svigtet sin første kærlighed."

Hvad er menighedens første kærlighed? Det kan være den indbyrdes kærlighed og omsorg som fra første færd bandt dem sammen. Den kærlighed og omsorg som omfattede de fattigste og de ringeste. Det kan være selve kærligheden til den Jesus de hørte om, og som de mødte når de blev døbt, og når de holdt nadvermåltid sammen.

Under alle omstændigheder må det have været noget afgørende, noget som ikke kan undværes hvis menigheden skal være menighed, hvis deres liv skal være et kristent liv - eller lad os bare sige: et Kristus-liv.

Vi kan godt tage formaningen til menigheden i Efesus ind i vores egen menighed. Den kristne kirkes første og oprindelige kærlighed kan - og bør! - bryde frem på ny i hver ny tid. Så vi kan spørge: Hvad var det for en ny begyndelse der skete med Grundtvig? Hvad var det Grundtvig opdagede i 1825?

Ja, det var netop noget han opdagede. Det var ikke noget han opfandt. Det var en virkelighed han blev klar over fandtes og fandt sted, og som hele tiden havde været der. En efterklang som man havde glemt at høre efter, men som hele tiden havde lydt.

Vi får det ofte fremstillet sådan at det handlede om Bibelens holdbarhed som grundlag for kristendommen.

Teologerne havde rejst tvivl om Bibelens historiske pålidelighed og dens klarhed. Der var efterhånden så meget i både Det Gamle og Det Nye Testamente som åbenbart kunne diskuteres. Og under alle omstændigheder var det kun lærde teologer der

kunne sige hvad man kunne regne for sandt. Alle dem der ikke var teologer og præstere kunne ikke selv gennemskue hvad man kunne holde sig til. De var henvist til at blive belært af de lærde.

Men var der så slet ikke noget den enkelte kristne kunne holde sig til? Jo, der var de få helt sikre ord som vi har fået af Jesus og som vi hører igen og igen ved dåb og nadver: Trosbekendelsen som vi døber på. Selve dåbsordene. Fadervor. Nadverens indstiftelsesord.

Men her er det vi kan misforstå hvad det egentlig handler om. Vi er nok ofte kommet til at forstå det sådan at disse ret få ord er sådan en slags Mini-Bibel. Når alt andet vakler, kan vi i hvert fald holde os til disse få sikre ord.

Men sådan skal det ikke forstås. Sådan er det ikke. Sagen er ikke kun selve ordene. Sagen er at det er Jesus selv der siger ordene til os. Vi hører ikke bare ord der er sagt engang. Han der engang sagde ordene, kommer til stede og siger ordene til os på vores sted og i vores tid. Han kommer til os for at tale til os. Vi møder ham.

Den kristne menighed mødes ikke om en form for minimumsprogram. Den kristne menighed mødes om et navn, en skikkelse, en person. Ikke en stum afgud - som dengang israelitterne i ørkenen samledes om guldkalven. **Nej, vi mødes om og med ham der har levet, som er død og opstanden og faret til himmels og nu kommer til os og taler levende ord.**

Levende ord, det vil sige virksomme, skabende, fornyende, bevægende ord. Ord som bærer Helligånd og giver os Helligånd. Ord som uden at vi kan sige hvordan, fylder os og bærer os og danner os. Frem til altings fuldendelse. Dér hvor Gud skal være alt i alle.

Det er med ham og med de ord han taler til os, det hele begynder, og det er med ham og med de ord det hele føres til ende. Han er netop "både den første og den sidste og den, som lever." Vi lever med ham og til ham.

Hvad er det så vi særligt hører i dag?

Jesus taler til folk i templet i Jerusalem. Hårdt og direkte taler han til dem. Han sætter tingene hårdt op over for hinanden: Liv og død. Sandhed og løgn. Gud og Djævel.

Jøderne påberåber sig at de er Abrahams børn. De påberåber sig en slægt og en stamme og en tradition.

Men det er ikke godt nok. Spørgsmålet er om det fører til liv. Om det er sandhed. Om det er fra Gud og til Gud.

Jesus siger at han taler sandhed, og at han er fra Gud, og at hans ord er livsord. Ord der fører til liv: "Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden." Det kan han sige fordi han til sidst vil gå gennem døden til det liv der ikke kan forgå.

Men måske får vi allerbedst fat i hvad det hele drejer sig om hvis vi lige går lidt tilbage i beretningen. Jesus har lidt tidligere sagt: "I er nedenfra, jeg er ovenfra; I er af denne verden, jeg er ikke af denne verden."

Hvad vil det i grunden sige? Det vil sige at Jesus bringer en anden virkelighed end den vi kender. **Han er en anden virkelighed.**

Vi er bundet til livets gang og livets kredsløb. Vi er bundet til historiens gang med op og nedture. Vi er bundet til alt det der altid er tvetydigt. Der kan ske meget nyt - både i samfundet og i vores eget liv - og dog bliver alting på en eller anden måde ved med at være det samme.

Men der kom denne outsider til os. Han kom til sit eget. Til den skabte jord. Til os skabte mennesker. Og nu er han altid iblandt os. Han er så at sige ikke til at komme af med. Ikke mindst fordi han bliver ved med at være så anderledes. Vi kan ikke undvære ham. Men vi kan heller ikke rumme ham. Og vi kan slet ikke blive færdige med ham.

Han er anderledes. Han er alternativ. Han er outsider. Han er den der kommer os helt nær. Men han er også altid en fremmed iblandt os. Ja, som han altså siger: "I er nedenfra, jeg er ovenfra; I er af denne verden, jeg er ikke af denne verden."

Hvad vil det sige: at han er ovenfra, at han ikke er af denne verden. Det kan man sige meget om, og man kan ikke sige noget uden at komme til at tale om Gud og Guds virkelighed.

Gud og Guds virkelighed er over alt andet og giver alt andet liv og mening og retning. Men dermed har man ikke sagt alt om Gud. Gud kan vi ikke bestemme og afgrænse.

Gud er selve det grænseløse. "For Gud er ingenting umuligt," siger Englen Gabriel til Maria i Nazareth.

Hvad betyder det i grunden? Det betyder ikke at Gud kan finde på hvad som helst. Det betyder at Gud har et mål - men hvordan det skal blive til virkelighed, kan vi slet ikke overskue. Han vil leve i fællesskab med os mennesker. Han vil fylde os med taknemmelighed og glæde over alt det han giver os. De ringeste og mest foragtede og undertrykte skal være de første i hans rige.

I vor tid – eller lad os bare sige: i moderne tid – er mennesket kommet i centrum. Det er ligefrem blevet brugt som slogan: Mennesket i centrum. Det enkelte menneske og menneskeheden.

Vi kalder det også humanisme. Andre ord for det samme: Menneskets umistelige værdi. Menneskeværdighed. Frihed og velfærd for mennesker.

At det er gået sådan, er der mange gode grunde til – virkelig gode grunde. Og vi må ikke sætte humanismen over styr.

Men vi må samtidig sige at billedet er blevet fortegnet. Vi tænker og siger at det i livet gælder om at vi udvikler os som mennesker. At vi finder os selv og lærer at bruge vore evner. Vi taler om det hele menneske. Vi taler om dannelse.

Det er der meget rigtigt og værdifuldt i. Men Jesus siger alligevel noget andet. Han siger at der er noget andet. Der er en anden virkelighed. Der er Gud som han kommer fra og vil vende tilbage til. Der er Guds virkelighed som han taler ud af.

Og dermed er der givet os et andet centrum. Vi har ikke centrum i os selv. Vi har ikke grund og grundlag i os selv. Paulus siger: "Ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus."

Igen: Det er ikke en hellig bog der er grundvolden. Det er ikke en eller anden ordning eller ramme.

Det er noget der sker og bliver ved med at ske. Det er ham der er "ovenfra" og taler til os og giver sig selv til os: Mit legeme givet for dig! Mit blod udgydt for dig! Amen.